

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúdia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Marina Llansana

La Vox de qui?

Qui porta els presos catalans a judici? Políticament ja ho sabem: l'Estat. Però tècnicament són tres els acusadors, els actors detonants de tot el procés judicial: la fiscalia, l'advocat de l'Estat i Vox.

Anem a pams: la pena demanada pels dos primers, que coneixerem aquesta setmana en els escrits d'acusació, ja revelarà quina és la posició política del govern del PSOE, i no val l'excusa de la separació de poders; el fiscal Martín Rodríguez Sol va ser destituït per haver opinat sobre la consulta del 9-N, deixant ben clara quina és la jerarquia de comandament. I els darrers dies, amb el cas de la marxa enrere per l'impost de les hipoteques, la ministra de Defensa no ha tingut cap problema a expressar públicament la seva opinió sobre el Tribunal Suprem. Fins aquí, res de nou.

Però el més gros del cas és que, en tot aquest procés judicial, el govern de Sánchez va de la mà de Vox. Un partit polític d'extrema dreta que, fent ús de

Vox perverteix la figura de l'acusació popular per fer campanya i per difondre l'ideari d'extrema dreta

l'acusació popular, utilitza els presos catalans per fer-se propaganda electoral. Com pot ser que un partit que té l'ideari que té tingui les regnes del procediment penal? Com pot ser que un partit que va en contra de tants tractats internacionals (també subscrits per l'Estat espanyol), que va contra la defensa dels drets humans, que vulnera la pròpia Constitució Espanyola (negant els drets de les autonomies, per exemple), vagi de bracet amb l'Advocacia de l'Estat en el procés jurídic amb més càrrega política que s'haurà viscut els darrers 40 anys al TS espanyol?

Vox perverteix la figura d'acusació popular (pensada perquè la ciutadania pugui participar en l'administració de justícia) per fer campanya electoral, per difondre el seu ideari d'extrema dreta, per tenir un altaveu mediàtic mentre duri el judici i promoure la seva marca. Per això, l'equip de la defensa del president d'Òmnium, Jordi Cuixart, ha demanat al Tribunal Suprem que expulsi Vox del procediment. Les possibilitats que passi són mínimes, però fa bé l'equip de Cuixart de posar en relleu aquesta anomalia, una més d'aquest judici de la vergonya.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Tres llibres

Fa un any, la setmana que avui acabem va ser terrible. He emprat aquesta a llegir tres llibres que m'han estimulat la catalanitat i la satisfacció de pertànyer a aquesta cultura. Un és *Borja Papa*, meticulosa i admirablement documentada "autobiografia" del valencià de Xàtiva que va ocupar la cadira de Pere, deguda a Joan Francesc Mira. L'autor el fa molt positivament valencià, o català, en oposició als francesos, italians i espanyols que es movien per Roma i ambicionaven el solí pontifici. Els Reis Catòlics reben de valent. Isabel queda com un drap brut, també en sentit literal. Ferran és un expansionista mal negociador que no va mesurar mai el pes de la corona catalanoaragonesa que va dur al cap. Mira perdona o suavitza molts dels pecats que s'atribueixen a Alexandre VI, el nom que el Borja va triar per dirigir l'Església. Es tracta, diem, d'una "autobiografia". L'exculpació, doncs, és lícita. Sense obviar els episodis escandalosos del seu papat, Mira és molt hàbil en la vindicació del seu paísà.

El segon llibre d'alguna manera

“Del papa Borja a Luter fins arribar a la clandestinitat antifranquista

complementa l'anterior. L'ha escrit Antoni Gelonch i es diu *Luter*. És la biografia del reformador alemany. L'emergència de la figura de Luter, el seu èxit, s'explica per l'existència prèvia de Borja i alguns dels papes que el van precedir i seguir. Roma era la Babilònia que el monjo de Wittenberg va denunciar i que Gelonch i Mira ens presenten. Luter va traduir la Bíblia, i amb això va crear la llengua alemanya moderna. Es va posar a favor dels poderosos, els va justificar i atiar en la repressió contra el poble en la Guerra dels Camperols. Va ser un últim exemplar furibund de l'edat mitjana o va en-

cetar la moderna? Ell i Borja es troben en la vacil·lant frontera, amb Maquiavel sobrevolant-los. Antoni Gelonch: un historiador català interessat per una figura remota en l'espai i el temps, no en influència espiritual i cultural. No els parlava de l'orgull de pertànyer a la cultura catalana?

El tercer: *Clandestins*, d'Antoni Batista. Una crònica sobre la lluita antifranquista, també molt documentada perquè no en va l'autor en va protagonitzar alguns episodis i al llarg de la seva carrera periodística ha investigat tots els altres. Té algun punt de contacte *Clandestins* amb els dos altres llibres? Més que no sembla. Batista arrenca d'Adam i Eva, els primers "emboscats". Salta a Jesucrist, un altre camuflat, amb els seus apòstols que es canviaven de nom. Amb el nom canviat i refugiant-se a les catacumbes van actuar molts militants antifranquistes. Tots els grans actes els feien en esglésies, emparats per un Concili i uns capellans que liquidaven Trento, reacció catòlica davant la modernització de Luter. El llibre acaba ara: amb gent a la presó, exiliada i encausada.